# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 5ης Οκτωβρίου 1994 *

Στην υπόθεση C-404/92 P,

**X,** εκπροσωπούμενος από τους Gérard Collin, Thierry Demaseure και Michel de Deruyver, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

αναιρεσείων,

υποστηριζόμενος από την

**Union syndicale-Bruxelles,** εκπροσωπούμενη από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας Fiduciaire Myson SARL, 1, rue, Glesener,

και τη

**Fédération internationale des droits de l'homme,** εκπροσωπούμενη από τον Luc Misson, δικηγόρο Λιέγης, και τον Erice Balate, δικηγόρο Mons, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Jean-Paul Noesen, 18, rue des Glacis,

παρεμβαίνουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, Τ-121/89 και Τ-13/90, Χ κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2195), και με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

**Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους Jörn Pipkorn, νομικό σύμβουλο, και Sean van Raepenbusch, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida και M. Diez de Velasco, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg (εισηγητή), P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: W. Van Gerven
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 8ης Φεβρουαρίου 1994, κατά την οποία η Fédération internationale des droits de

l'homme εκπροσωπήθηκε από τους Luc Misson, Eric Balate και Marc-Albert Lucas, δικηγόρο Λιέγης,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Απριλίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Δεκεμβρίου 1992, ο X άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού (ΕΟΚ) και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών (ΕΚΑΧ) και (ΕΚΑΕ) του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις Τ-121/89 και Τ-13/90, X κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2195), καθόσον με την απόφαση αυτή το Πρωτοδικείο απέρριψε, πρώτον, το αίτημά του να ακυρωθεί η απόφαση της 6ης Ιουνίου 1989 με την οποία η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αρνήθηκε να τον προσλάβει ως έκτακτο υπάλληλο για διάστημα έξι μηνών, λόγω του ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας, και, δεύτερον, το αίτημά του περί ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης που είχε υποστεί.

2 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία ανέκυψε η διαφορά είναι τα εξής:

«1) Ο προσφεύγων εργάστηκε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Επιτροπή) πρώτα ως free-lance (ανεξάρτητος συνεργάτης), από τις 29 Αυγούστου 1985 έως τις 30 Μαρτίου 1986 και από την 1η Μαΐου 1986 έως τις 31 Αυγούστου 1987, και στη συνέχεια ως επικουρικός υπάλληλος, από την 1η Σεπτεμβρίου 1987 μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 1988. Ενώ έγινε δεκτός να συμμετάσχει στον διαγωνισμό COM/C/655 για δακτυλογράφους, του γνωστοποιήθηκε, στις 4 Ιουλίου 1989, ότι δεν πέτυχε στις γραπτές δοκιμασίες.

2) Προκειμένου να προσληφθεί, ενδεχομένως, για περίοδο έξι μηνών, ως έκτακτος υπάλληλος στην Επιτροπή, ο προσφεύγων κλήθηκε, με έγγραφο του τμήματος "Σταδιοδρομίες" της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού και Διοικήσεως, της 14ης Φεβρουαρίου 1989, να υποβληθεί, σύμφωνα με τα άρθρα 12, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και 13 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Καθεστώς), σε ιατρική εξέταση.

3) Η εξέταση αυτή έγινε στις 15 Μαρτίου 1989 από τον ιατρό S., ιατρόσύμβουλο της Επιτροπής. Ο προσφεύγων, ενώ υποβλήθηκε σε κλινικές εξετάσεις, οι οποίες συμπληρώθηκαν από βιολογικές δοκιμασίες, αντιθέτως, απάντησε αρνητικώς στην πρόταση της υγειονομικής υπηρεσίας να υποβληθεί σε τεστ ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH (AIDS).

4) Με έγγραφο της 22ας Μαρτίου 1989, ο ιατρός-σύμβουλος, αφού ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα ότι δεν μπορούσε να γνωμοδοτήσει ευνοϊκώς για την πρόσληψή του, τον παρακάλεσε να του δηλώσει το όνομα του θεράποντος ιατρού του προκειμένου να του γνωστοποιήσει τις αποκλίσεις από τη φυσιολογική κατάσταση που είχε διαπιστώσει.

5) Με έγγραφο της 28ης Μαρτίου 1989, ο προϊστάμενος του τμήματος "Σταδιοδρομίες" πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι, κατόπιν της ιατρικής εξετάσεως, ο ιατρός-σύμβουλος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας που είναι απαραίτητοι για την άσκηση των καθηκόντων δακτυλογράφου στην Επιτροπή και ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, δεν ήταν δυνατό να προσληφθεί.

6) Με τηλεφώνημα της 5ης Απριλίου 1989, ο ιατρός-σύμβουλος γνωστοποίησε στον ιατρό P., θεράποντα ιατρό του προσφεύγοντος στην Αμβέρσα, τα αποτελέσματα της ιατρικής εξετάσεως την οποία είχε υποστεί ο τελευταίος. Εξάλλου, ύστερα από αίτημα του ιατρού P., ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής του διαβίβασε, με έγγραφο της 12ης Απριλίου 1989, αντίγραφο των εργαστηριακών αναλύσεων που είχε υποστεί ο προσφεύγων.

7) Απαντώντας στο προαναφερόμενο έγγραφο του προϊσταμένου του τμήματος "Σταδιοδρομίες", ο προσφεύγων, με επιστολή της 9ης Απριλίου 1989, ζήτησε να γνωμοδοτήσει για την περίπτωσή του η υγειονομική επιτροπή που προβλέπεται στο άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), διάταξη που δυνάμει του άρθρου 13 του Καθεστώτος ισχύει και για τους εκτάκτους υπαλλήλους.

8) Με επιστολή της 26ης Απριλίου 1989, ο θεράπων ιατρός του προσφεύγοντος, αφενός, πληροφόρησε τον Πρόεδρο της Επιτροπής ότι ο ιατρός-σύμβουλος του κοινοτικού οργάνου είχε κάνει λάθος στη διάγνωσή του καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ο ασθενής του υπέφερε από περιστασιακή μόλυνση συνεπαγόμενη το τελικό στάδιο του AIDS (full blown AIDS) και, αφετέρου, κατήγγειλε το γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε υποβληθεί, χωρίς τη συγκατάθεσή του, σε συγκεκαλυμμένο τεστ ανιχνεύσεως του AIDS.

9) Με έγγραφο της 27ης Απριλίου 1989, ο προϊστάμενος της υγειονομικής υπηρεσίας της Επιτροπής ενημέρωσε τον προσφεύγοντα σχετικά με τη σύγκληση, για τις 26 Μαΐου 1989, της υγειονομικής επιτροπής επιφορτισμένης να εξετάσει την περίπτωσή του και του ζήτησε να του αποστείλει κάθε χρήσιμη ιατρική έκθεση ή έγγραφο.

10) Με επιστολή της 19ης Μαΐου 1989, ο προσφεύγων απάντησε στον προϊστάμενο της υγειονομικής υπηρεσίας ότι δεν διέθετε κανένα ιατρικό έγγραφο δοθέντος ότι ουδέποτε είχε αρρωστήσει σοβαρά. Εξάλλου, διευκρίνισε ότι για τα μικροπροβλήματα υγείας τον είχε φροντίσει ο ιατρός Ρ.

11) Με έγγραφο της 6ης Ιουνίου 1989, ο Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και Διοικήσεως πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι η υγειονομική επιτροπή, που είχε συγκληθεί κατόπιν αιτήσεώς του, συνεδρίασε στις 26 Μαΐου 1989 και επιβεβαίωσε τη γνωμάτευση της 22ας Μαρτίου 1989 του ιατρού-συμβούλου της Επιτροπής. Με βάση το πόρισμα της επιτροπής αυτής, το κοινοτικό όργανο θεώρησε ότι ο προσφεύγων δεν πληρούσε τους όρους υγείας που απαιτούνται για την πρόσληψή του στις υπηρεσίες του.

12) Με έγγραφο της 3ης Ιουλίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1989 και, κατά το μέτρο που παρίστατο ανάγκη, κατά της γνωματεύσεως του ιατρού-συμβούλου της 22ας Μαρτίου 1989 και της αποφάσεως της 28ης Μαρτίου 1989. Με την ένσταση αυτή, ζήτησε την ακύρωση των προαναφερομένων πράξεων και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που θεωρούσε ότι είχε υποστεί χωρίς να διευκρινίζει ούτε την αιτία ούτε το ύψος αυτής.

13) Απαντώντας στην από 26 Απριλίου 1989 επιστολή του θεράποντος ιατρού, ο Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και Διοικήσεως ισχυρίστηκε, με έγγραφο της 26ης Ιουλίου 1989, εξ ονόματος του Προέδρου της Επιτροπής, ότι, σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας της 15ης Μαΐου 1987 και της 31ης Δεκεμβρίου 1988 καθώς και με τις αποφάσεις της Επιτροπής, το τεστ οροθετικότητας VIH έπαυσε, από ενός και πλέον έτους, να είναι, στο πλαίσιο των κοινοτικών οργάνων, συστηματική και υποχρεωτική. Με το ίδιο αυτό έγγραφο, διευκρινίστηκε ότι ο προσφεύγων δεν είχε υποβληθεί σε συγκεκαλυμμένο τεστ ανιχνεύσεως AIDS αλλά σε βιολογική εξέταση, εν προκειμένω τον λεμφοκυτταρικό τύπο T4/T8, που αποσκοπεί στην εκτίμηση της ανοσοποιητικής καταστάσεως του ασθενούς και ουδόλως προσιδιάζει στην αναζήτηση παθήσεως οφειλομένης σε προσβολή από ιό ή βακτηρίδια.

14) Με έγγραφο της 4ης Σεπτεμβρίου 1989, που πρωτοκολλήθηκε στη Γενική Γραμματεία στις 8 Σεπτεμβρίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, συμπληρωματική ένσταση ζητώντας να του καταβληθεί το ποσό των 10 000 000 βελγικών φράγκων (BFR) ως αποζημίωση εντόκως, για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη που είχε υποστεί από τις υπηρεσίες της Επιτροπής.

15) Οι δύο ενστάσεις του προσφεύγοντος απορρίφθηκαν με απόφαση της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 1989 η οποία του κοινοποιήθηκε, με έγγραφο του Γενικού Διευθυντή Προσωπικού και Διοικήσεως, στις 28 Νοεμβρίου 1989».

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 4 Ιουλίου 1989, ο Χ άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου μια πρώτη προσφυγή (υπόθεση Τ-121/89), το κύριο αίτημα της οποίας συνίστατο στην ακύρωση της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1989 με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να τον προσλάβει ως έκτακτο υπάλληλο σε θέση δακτυλογράφου για διάστημα έξι μηνών, λόγω του ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας.

4 Με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, το Δικαστήριο διαβίβασε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της αποφάσεως 85/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1).

5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Μαρτίου 1990, ο Χ άσκησε μια δεύτερη προσφυγή-αγωγή (υπόθεση Τ-13/90), το αίτημα της οποίας συνίστατο στο να υποχρεωθεί η Επιτροπή να του καταβάλει ως εφάπαξ αποζημίωση το ποσό των 10 000 000 βελγικών φράγκων (BFR).

6 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο απέρριψε αμφότερες τις προσφυγές.

7 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως, οι οποίοι στηρίζονται, πρώτον, σε παράβαση του άρθρου 8 Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: ΕΣΠΔΑ), δεύτερον, σε αντιφατικότητα των αιτιολογιών της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και, τρίτον, σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

**Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής.**

8 Ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι κακώς το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι ο τρόπος με τον οποίο υποβλήθηκε στην ιατρική εξέταση και κρίθηκε ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας για την κατάληψη της θέσεως για την οποία ήταν υποψήφιος δεν συνιστά προσβολή του δικαιώματός του προς σεβασμό της ιδιωτικής ζωής του, το οποίο αναγνωρίζεται από το άρθρο 8 της ΕΣΠΔΑ.

9 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως ο αναιρεσείων βάλλει κυρίως κατά της σκέψης 58 της αποφάσεως, με την οποία το Πρωτοδικείο δέχθηκε τα εξής:

«(...) η λήψη αίματος για την ενδεχομένη επισήμανση αντισωμάτων VIH συνιστά προσβολή της σωματικής ακεραιότητας του ενδιαφερομένου και δεν μπορεί να διενεργηθεί σε υποψήφιο υπάλληλο παρά μόνον με τη συναίνεσή του και αφού έχει προηγουμένως ενημερωθεί προς τούτο. (...) ο προσφεύγων δεν απέδειξε εν προκειμένω ότι υπέστη, εν αγνοία του, ειδικό τεστ ανιχνεύσεως του AIDS ούτε ότι του ζητήθηκε από την Επιτροπή να υποστεί τέτοιο τεστ ως προηγούμενη προϋπόθεση της προσλήψεώς του. Ούτε άλλωστε απέδειξε ο προσφεύγων ότι υποβλήθηκε σε συγκεκαλυμμένο τεστ ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH, εφόσον δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι η επίμαχη αιματολογική δοκιμασία, δηλαδή η απαρίθμηση των λεμφοκυττάρων Τ4 και Τ8 δεν αποδεικνύει την ύπαρξη ενδεχομένης οροθετικότητας. Τέλος, πρέπει να προστεθεί ότι εν προκειμένω, ενόψει των ανωμαλιών που επισημάνθηκαν κατά την κατάρτιση του ιστορικού του ασθενούς και την κλινική εξέταση, ο ιατρός-σύμβουλος δικαιολογημένα ζήτησε τη διενέργεια μιας τέτοιας δοκιμασίας.»

10 Συναφώς ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, αντίθεται απ' ό, τι δέχεται το Πρωτοδικείο, έχει αποδειχθεί ότι υποβλήθηκε σε συγκεκαλυμμένο τεστ ανιχνεύσεως, το οποίο χρησιμοποιείται συνήθως για τον έλεγχο της εξελίξεως της νόσου στα άτομα που έχουν προσβληθεί από AIDS.

11 Ο αναιρεσείων αιτιάται επίσης το Πρωτοδικείο ότι δεν δέχτηκε ότι η ανάλυση αίματος προς απαρίθμηση των λεμφοκυττάρων Τ4/Τ8 συνιστά, όταν πραγματοποιείται εν αγνοία του υποψηφίου υπαλλήλου, προσβολή της σωματικής ακεραιότητάς του, μολονότι στην αρχή της σκέψεως 58 της αποφάσεως το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι η λήψη αίματος για την ενδεχόμενη επισήμανση αντισωμάτων VIH συνιστά τέτοια προσβολή και δεν επιτρέπεται να διενεργείται παρά μόνο με τη συναίνεση του υποψηφίου, ο οποίος προηγουμένως πρέπει να έχει ενημερωθεί προς τούτο. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με την ίδια αυτή σκέψη, ότι, «ενόψει των ανωμαλιών που επισημάνθηκαν κατά την κατάρτιση του ιστορικού του ασθενούς και την κλινική εξέταση, ο ιατρός-σύμβουλος δικαιολογημένα ζήτησε τη διενέργεια μιας τέτοιας δοκιμασίας» συνιστά παράβαση του άρθρου 8 της ΕΣΠΔΑ.

12 Κατά την Επιτροπή, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος, καθόσον η εκ μέρους του Πρωτοδικείου απόρριψη της επιχειρηματολογίας με την οποία ο αναιρεσείων αποπειράθηκε να αποδείξει ότι είχε υποβληθεί, παρά τη θέλησή του και εν αγνοία του, σε συγκεκαλυμμένο τεστ ανιχνεύσεως του AIDS στηρίχθηκε σε εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, την ορθότητα της οποίας δεν μπορεί ο αναιρεσείων να αμφισβητήσει ενώπιον του Δικαστηρίου.

13 Όσον αφορά το ζήτημα αν έπρεπε, για να μη συνιστά η πραγματοποίηση της επίμαχης αναλύσεως των λευκοκυττάρων προσβολή της σωματικής ακεραιότητας του υποψηφίου, να είχε δοθεί η συναίνεση του υποψηφίου, κατόπιν σχετικής ενημερώσεώς του, η Επιτροπή τονίζει ότι ο υποψήφιος που παρουσιάζεται για να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση πριν από την πρόσληψή του αποδέχεται εμμέσως, πλην σαφώς, ότι ο ιατρός-σύμβουλος ενδέχεται, για να φέρει σε πέρας το έργο του, να διενεργήσει ορισμένες συμπληρωματικές αναλύσεις, προκειμένου να ενισχύσει την αξιοπιστία της ιατρικής διαγνώσεώς του. Επ' αυτού, επιβάλλεται να γίνει διάκριση μεταξύ των διαφόρων σταδίων της εξελίξεως της μολύνσεως από τον ιό του AIDS.

14 Συναφώς, η Επιτροπή τονίζει ότι η στερούμενη συμπτωμάτων οροθετικότητα δεν αποτελεί, καθαυτή, αιτία μη πληρώσεως των όρων υγείας, καθόσον στο

πλαίσιο των συνήθων εργασιακών σχέσεων δεν υφίσταται κίνδυνος μεταδόσεως. Κατά συνέπεια, η ανίχνευση αντισωμάτων VIH, βάσει της οποίας μπορεί να αποδειχθεί η οροθετικότητα, δεν είναι αναγκαία για την εκ μέρους του ιατρού-συμβούλου εκπλήρωση της αποστολής που του αναθέτει το άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του Καθεστώτος και, συνεπώς, για την ανίχνευση αυτή είναι απαραίτητη η συγκατάθεση του υποψηφίου, κατόπιν σχετικής ενημερώσεώς του.

15 Κατά την Επιτροπή, τα ανωτέρω όμως δεν ισχύουν, όταν η εμφάνιση ορισμένων κλινικών συμπτωμάτων καθιστά δυνατόν να διαγνωσθεί ιατρικώς με βεβαιότητα ότι ένα οροθετικό άτομο έχει προσβληθεί από τη νόσο και να προβλεφθούν προβλήματα υγείας σε προσεχές σχετικά μέλλον.

16 Εν προκειμένω, η Επιτροπή παρατηρεί ότι ο ιατρός-σύμβουλος έκρινε ότι για την ορθή εκτέλεση του έργου του ήταν αναγκαία η απαρίθμηση των λεμφοκυττάρων T4/T8. Συγκεκριμένα, τόσο από το ιατρικό ιστορικό του υποψηφίου όσο και από την κλινική εξέτασή του κατά τη διάρκεια της ιατρικής εξετάσεως είχαν προκύψει ενδείξεις για την ύπαρξη αλλοιώσεως του ανοσοποιητικού συστήματος, η οποία, ανεξάρτητα από την αιτία της, αποτελεί σημαντικό στοιχείο για την εκτίμηση της καταλληλότητας του υποψηφίου για τη συγκεκριμένη θέση, καθόσον σημαίνει αυξημένη προδιάθεση για μολύνσεις: ο ενδιαφερόμενος ενδέχεται να ασθενήσει σοβαρά οποτεδήποτε. Δεδομένου ότι η εξέταση ήταν αναγκαία για την εκπλήρωση του έργου του ιατρού-συμβούλου, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο αναιρεσείων συναίνεσε σιωπηρώς.

17 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής, το οποίο διακηρύσσεται στο άρθρο 8 της ΕΣΠΔΑ και απορρέει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, αποτελεί ένα από τα θεμελιώδη δικαιώματα που προστατεύονται εντός της κοινοτικής έννομης τάξης (βλ. απόφαση της 8ης Απριλίου 1992, C-62/90, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1992, σ. I-2575, σκέψη 23). Το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα του ατόμου περί διαφυλάξεως του απορρήτου της καταστάσεως της υγείας του.

18 Εντούτοις, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, στα θεμελιώδη δικαιώματα επιτρέπεται η επιβολή περιορισμών, υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί εξυπηρετούν πράγματι σκοπούς γενικού συμφέροντος και δεν αποτελούν, εν όψει του επιδιωκομένου σκοπού, υπέρμετρη και ανεπίτρεπτη επέμβαση που θα προσέβαλλε την ίδια την ουσία του διασφαλιζομένου δικαιώματος (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 23).

19 Το άρθρο 13 του Καθεστώτος προβλέπει ότι ο έκτακτος υπάλληλος υποβάλλεται, πριν από την πρόσληψή του, σε ιατρική εξέταση από ιατρό-σύμβουλο του οργάνου, προκειμένου το όργανο αυτό να εξακριβώσει ότι ο ενδιαφερόμενος πληροί τους όρους υγείας που απαιτούνται κατά το άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο δ'. Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, κανείς δεν μπορεί να προσληφθεί ως έκτακτος υπάλληλος, αν δεν πληροί τους όρους υγείας που απαιτούνται για την εκτέλεση των καθηκόντων του.

20 Μολονότι η πριν από την πρόσληψη εξέταση εξυπηρετεί θεμιτό συμφέρον των κοινοτικών οργάνων, τα οποία πρέπει να είναι σε θέση να εκπληρώνουν το έργο τους, το συμφέρον αυτό δεν δικαιολογεί τη διενέργεια αναλύσεων παρά τη βούληση του ενδιαφερομένου.

21 Αν ο ενδιαφερόμενος, κατόπιν σχετικής ενημερώσεώς του, αρνείται να συναινέσει στη διενέργεια αναλύσεως την οποία ο ιατρός-σύμβουλος θεωρεί αναγκαία για την εκτίμηση της ικανότητάς του να εκπληρώνει τα καθήκοντα για την άσκηση των οποίων έχει υποβάλει υποψηφιότητα, τα κοινοτικά αυτά όργανα δεν υποχρεούνται να αναλάβουν τον κίνδυνο της προσλήψεώς του.

22 Το Πρωτοδικείο ερμήνευσε τις ανωτέρω διατάξεις υπό την έννοια ότι ενέχουν την υποχρέωση σεβασμού της αρνήσεως του ενδιαφερομένου μόνον όσον

αφορά το ειδικό τεστ ανιχνεύσεως του AIDS, αλλ' ότι επιτρέπουν την πραγματοποίηση όλων των άλλων τεστ ή αναλύσεων από τις οποίες είναι δυνατόν μόνο να γεννηθούν υποψίες ως προς την παρουσία του ιού του AIDS, όπως είναι π.χ. το τεστ των λεμφοκυττάρων T4/T8, ενώ παράλληλα διαπίστωσε ότι, κατόπιν των αποτελεσμάτων του τεστ αυτού, ο ιατρός-σύμβουλος επισήμανε στον θεράποντα ιατρό του αναιρεσείοντος ότι η διαπιστωθείσα ανοσοποιητική ανεπάρκεια ήταν δυνατόν να συνδέεται με την παρουσία του ιού του AIDS, πράγμα που δικαιολογούσε την πραγματοποίηση συμπληρωματικού τεστ για την ανίχνευση όχι μόνο του ιού VIH-1, αλλά και του ιού VIH-2 (σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

23 Εντούτοις, το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής απαιτεί τον σεβασμό της αρνήσεως του ενδιαφερομένου στο σύνολό της. Δεδομένου ότι ο αναιρεσείων είχε αρνηθεί ρητά να υποβληθεί σε τεστ ανιχνεύσεως του AIDS, το δικαίωμα αυτό υποχρέωνε τη διοίκηση να απόσχει από κάθε τεστ ή ανάλυση που θα μπορούσε να καταλήξει στη διαπίστωση ή στην υποψία υπάρξεως της νόσου αυτής, της οποίας την αποκάλυψη είχε αρνηθεί ο αναιρεσείων. Από τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου προκύπτει όμως ότι το επίδικο τεστ των λεμφοκυττάρων είχε παράσχει στον ιατρό-σύμβουλο επαρκείς ενδείξεις για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ήταν πιθανή η παρουσία του ιού του AIDS στον οργανισμό του υποψηφίου.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να ακυρωθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος κατά το οποίο δέχθηκε ότι, ενόψει των ανωμαλιών που επισημάνθηκαν κατά την κατάρτιση του ιατρικού ιστορικού και την κλινική εξέταση, ο ιατρός-σύμβουλος μπορούσε νομίμως να ζητήσει τη διενέργεια τεστ για τα λεμφοκύτταρα T4/T8 και συνεπώς απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος-αναιρεσείοντος να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής της 6ης Ιουνίου 1989, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι άλλοι λόγοι αναιρέσεως.

25 Δεδομένου ότι η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, σύμφωνα με το άρθρο 54, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου, πρέπει να ακυρω-

θεί, κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, η απόφαση της Επιτροπής που περιέχεται στο έγγραφο της 6ης Ιουνίου 1989 και με την οποία ο Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και Διοικήσεως πληροφόρησε τον αναιρεσείοντα ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας που απαιτούνταν για την πρόσληψή του.

**Επί του αιτήματος ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης**

26 Στην υπόθεση Τ-13/90 ο προσφεύγων ζήτησε την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη από τις κατηγορίες που διατύπωσε εναντίον του ο ιατρός της Επιτροπής και οι οποίες μπορούσαν να έχουν σοβαρές συνέπειες τόσο για το ηθικό του όσο και για τον ψυχισμό του. Επιπλέον, η Επιτροπή δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα* περίληψη των αιτημάτων και ισχυρισμών που είχε διατυπώσει ο προσφεύγων-αναιρεσείων με την προσφυγή ακυρώσεως. Δεδομένου ότι στο προοίμιο του κειμένου αυτού αναφέρονταν τα αρχικά του ονόματος και ο τόπος κατοικίας του προσφεύγοντος, η Επιτροπή παραβίασε αφενός την αρχή της αυστηρής τηρήσεως του απορρήτου, την οποία έπρεπε να τηρήσει σε μια τόσο λεπτή υπόθεση, και αφετέρου το καθήκον της προς αρωγή.

27 Με τη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο απέρριψε το αίτημα αυτό, με το σκεπτικό, μεταξύ άλλων, ότι δεν είχε τηρηθεί συναφώς η προβλεπόμενη από το άρθρο 90 του ΚΥΚ διοικητική διαδικασία. Δεδομένου ότι ο αναιρεσείων δεν αμφισβητεί την ορθότητα της διαπιστώσεως αυτής, η αναίρεση πρέπει να απορριφθεί ως προς το αίτημα της χρηματικής ικανοποιήσεως.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

28 Το άρθρο 70 του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι στις διαφορές μεταξύ κοινοτικών οργάνων και υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Κατά το άρθρο 122 όμως του ίδιου Κανονισμού, η ανωτέρω διάταξη δεν έχει εφαρμογή επί των αναιρέσεων που ασκούνται από τους μονίμους ή μη μονίμους υπαλλήλους των οργάνων. Συνεπώς πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά το οποίο ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε ως προς τους κυριότερους ισχυρισμούς της, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα αμφοτέρων των δικών. Οι παρεμβαίνουσες θα φέρουν τα δικά τους έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

**1) Ακυρώνει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, Τ-121/89 και Τ-13/90, Χ κατά Επιτροπής, κατά το μέρος κατά το οποίο απορρίφθηκε το αίτημα του προσφεύγοντος να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής της 6ης Ιουνίου 1989.**

**2) Ακυρώνει την απόφαση της 6ης Ιουνίου 1989, με την οποία η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αρνήθηκε να προσλάβει τον Χ ως έκτακτο υπάλληλο για διάστημα έξι μηνών, λόγω του ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας.**

**3) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως ως προς το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως.**

**4) Καταδικάζει την Επιτροπή στα έξοδα αμφοτέρων των δικών. Οι παρεμβαίνουσες θα φέρουν τα έξοδά τους.**

Due Mancini Moitinho de Almeida

Diez de Velasco Κακούρης Schockweiler

Rodríguez Iglesias Grévisse Zuleeg

Kapteyn Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Οκτωβρίου 1994.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass O. Due